

Arrest

nr. 83 491 van 22 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX, loco advocaat B. SOENEN, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 juli 2010 een eerste asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 oktober 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 74 739 van 7 februari 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 29 maart 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 april 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [M. M.]
[...]
en van nationaliteit te zijn: Bangladesh
die een asielaanvraag heeft ingediend op 29.03.2012 (2)*

*Overwegende dat
betrokkene op 29.07.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 10.10.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 08.11.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 10.02.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 29.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij niet naar Bangladesh kan terugkeren omwille van zijn seksuele geaardheid; betrokkene 6 foto's van zichzelf naar voren brengt, alsook een lidkaart van de hol[er]bivereeniging 'Cavaria' op zijn naam, teneinde deze bewering te staven; hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene gedurende zijn vorige asielaanvraag nooit enige melding maakte van deze feiten; betrokkene immers zijn eerste asielaanvraag steunde op de bewering dat hij in Bangladesh gevisieerd werd door een communistische criminele organisatie; betrokkene deze feiten bijgevolg reeds gedurende zijn vorige asielaanvraag had kunnen aanbrengen, maar het naliet dit te doen: er bovendien reeds gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen enkel geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen van betrokkene; deze vaststellingen tevens de geloofwaardigheid voor wat betreft de huidige asielaanvraag van betrokkene ondermijnen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsverplichting, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsverplichting. Hij stelt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verstrekt volgende toelichting:

[...]

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen dat zijn asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken wees verzoekers asielaanvraag af middels een weigering tot in overwegingname (bijlage 13 quater).

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert de weigering op basis van het feit dat de verzoeker geen nieuw element voorlegt.

Inderdaad de Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers het volgende:

“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure”

Deze motivering kan om 2 redenen zwaar bekritiseerd worden.

[...]

Allereerst, is de beslissing behept met een werkelijke contradictie.

Aan de ene kant stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dat elk nieuw element bij de voorliggende asielaanvraag afwezig is, aan de andere kant stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker zijn homoseksuele geaardheid en de bewijzen met betrekking tot de homoseksualiteit bij zijn asielaanvraag inroept.

Aldus wordt ‘in feite’ toegegeven dat er nieuwe elementen zijn, doch ‘in rechte’ wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten dat er geen enkel nieuw element aangebracht is.

De beslissing in rechte is dan ook niet opgebouwd op een correcte analyse van de feiten.

Er kan door de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet wettig besloten worden dat geen enkel nieuw gegeven voorgelegd wordt als tegelijkertijd in de feitelijke uiteenzetting in de bestreden beslissing aangegeven wordt dat er wel nieuwe elementen ingeroepen zijn.

De beslissing is dan ook niet op afdoende wijze in rechte gemotiveerd.

[...]

Ten tweede kan waargenomen worden dat het niet aan de verwerende partij is maar aan het Commissariaat-generaal om de gegrondheid na te gaan van de nood naar de vluchtelingenstatus of de status van de subsidiaire bescherming in geval een nieuw element aanwezig is.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich derhalve ten onrechte de bevoegdheid van de Commissaris-generaal aangemeten.

Immers, kan de Dienst Vreemdelingenzaken enkel wettig besluiten of een element al dan niet nieuw is. Met de bestreden motivering weerlegt de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel niet dat verzoeker homoseksuele geaardheid nieuw is.

Integendeel, de Dienst Vreemdelingenzaken geeft impliciet toe dat het gegeven wel degelijk nieuw is maar dat het de vrije keuze was om dit element niet eerder aan te brengen.

Ook hiermee kan de verzoeker helemaal niet akkoord gaan.

Er mag bovendien verwezen worden naar het art. 1 F van de Conventie van Genève dat een kandidaat-vluchteling in principe geen bescherming kan genieten wanneer h[ij] een ernstig misdrijf heeft begaan overeenkomstig het nationale recht van het land waar het de nationaliteit van heeft.

Omwille van die uitsluiting in art. 1 F van de Conventie van Genève kunnen kandidaat-vluchtelingen, wanneer zij niet vertrouwd zijn met het recht van het land waar zij de bescherming inroepen, gehinderd zijn om voluit over hun geaardheid te spreken omdat zij overtuigd zijn dat zij een strafbaar misdrijf hebben begaan.

Hoe het ook zij, het is duidelijk dat de motivering niet draagkrachtig gemotiveerd is omdat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte motiveert dat er geen nieuw gegeven is.

[...]

De verzoeker heeft dus wel degelijk redenen om in beroep te gaan tegen de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.”

3.2. Verweerder werpt op dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing tegenstrijdige motieven bevat en wijst erop dat verzoeker naliel enig nieuw gegeven aan te brengen. Hij licht hierbij toe dat verzoeker het feit dat hij homoseksueel is kon aanbrengen voor de laatste fase in de vorige asielaanvraag en dit gegeven dus niet nieuw is.

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker kan ook niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen, nu hij ze weergeeft en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Het staat niet ter discussie dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag verklaarde homoseksueel te zijn en een aantal foto's en een lidkaart van de halebivereniging Cavaria neerlegde.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid reeds had kunnen aanbrengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag en dat dit gegeven derhalve niet als een nieuw gegeven, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, kan worden beschouwd.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid bevat doordat verweerder enerzijds erkent dat de homoseksuele geaardheid van verzoeker voorheen nooit vermeld werd en hij anderzijds

stelt dat het geen nieuw gegeven is. Hij gaat hierbij evenwel voorbij aan het feit dat, overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, enkel gegevens die *“betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”* als nieuwe gegevens kunnen beschouwd worden. Het feit dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid niet ter sprake bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag impliceert dus niet dat dit een nieuw gegeven is en laat niet toe te concluderen dat de motivering van de bestreden enige tegenstrijdigheid bevat (cf. RvS 3 oktober 2011, nr. 215.481).

Door te besluiten dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid reeds had kunnen aanbrengen tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag overschrijdt verweerder zijn bevoegdheid, waarover hij krachten artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beschikt, niet en neemt hij niet in de plaats van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een standpunt in inzake de *“gegrondheid”* van de tweede asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoeker nog poogt te verantwoorden waarom hij zijn geaardheid niet meedeelde tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Hij toont hiermee echter evenmin aan dat verweerder onterecht of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat hij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aanbracht. Ten overvloede moet tevens worden geduïd dat verzoeker niet in redelijkheid kan stellen naar een ander continent te zijn gereisd omwille van een vrees voor vervolging wegens zijn seksuele geaardheid en vervolgens, na in het door hem uitgekozen land een asielaanvraag te hebben ingediend, de zogezegde reden voor zijn vlucht niet zou durven meedelen omdat hij vreesde dat hij hoe dan ook zou uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Een dergelijke handelwijze is immers gespeend van elke logica.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.3.4. De toelichting van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK